

Å l a n d s l a n d s k a p s n ä m n d s

N:o 35/1950. framställning till Ålands landsting med förslag
till landskapslag angående utmärkning av drivande
fiskredskap.

Den 12 maj 1950 tillställdes landskapsnämnden en sålydande
skrivelse:

"Till Ålands landskapsstyrelse.

Vid en konferens, som Mariehamns handelskammare på uppmaning av
sjöbevakningsmyndigheterna anordnade i Mariehamn mellan chefen för
sjöbevakningsväsendet på Åland löjtnant Fjalar Häggblom och repre-
sentanter för laxfiskarna, diskuterades lämpliga åtgärder för för-
hindrande av att drivande laxfiskeredskap, som befinna sig innanför
territorialvattengränsen, men utanför byrå, skadas av sjöbevaknin-
gens fartyg eller andra sjöfarande. Härvid framhölls från vardera
partens sida vikten av att redskapen utmärkas på ett tydligt och
uniformt sätt, så de sjöfarande genast få klart för sig vad för
slags fiskedon det är fråga om.

Vid konferensen beslöt man föreslå följande, av en stor del fis-
kare redan nyttjade, utmärkning av drivande fiskredskap, som läg-
ges i havet utanför byrå.

"Drivande linor och garn, vilka flyta på vattnet, utmärkas med käppflöten, som från vattenytan till toppen mäta 2 meter och som toppen äro försedda med en svart flagga, 40 cm lång och 30 cm hög. Flaggkäpparna få ej vara placerade på längre avstånd från varandra än en kilometer. Redskapens bägge ändar utmärkas med flaggkäppar av samma höjd, försedda med två ovanför varandra och på ett avstånd av 30 cm från varandra anbragta svarta flaggor, mätande 40 cm i längd och 20 cm i höjd.

Under den mörka delen av året bör drivgarnen alltid vara fästa vid fiskekutter, som bör föra i de internationella sjövägsreglernas 2 kap. 9 art. nämnda tvenne vita ljus, ett högre och, i den riktning garnen gå ut från båten, ett lägre. Varje nätlänga bör dessutom föra två på käppar anbragta lanternar, en i garnlangans ända och en i mitten."

De närvarande ansågo det nödvändigt att redskapens utmärkning påbjuds i lag, enär det annars blir omöjligt att genomföra en uniformering av utmärkningen. Tillfälliga och håglösa fiskare bry sig icke om att anskaffa fullgod utrustning och deras mer eller mindre säregna utmärkning kommer blott att förvirra de sjöfarande.

Mariehamns handelskammare har ägnat frågan sin uppmärksamhet

funnit de föreslagna åtgärderna önskvärda för att skydda de dyrbara laxfiskeredskapen mot oavsiktlig skadegörelse av sjöfarande. Handelskammaren får i denna avsikt vördsamt föreslå, att landskapsstyrelsen vidtager åtgärder för att få ovannämnda bestämmelser införda i landskapets fiskeristadga.

Mariehamn den 12 maj 1950.

På Mariehamns handelskammarers vägnar:

Ordförande Tor Brenning.

Ombudsman M. Dreijer."

Uti infordrat utlåtande med anledning av Mariehamns handelskammarers framställning säger fiskerilinstruktören i landskapet Åland bl.a. följande:

"Det är alldeles riktigt som av inlagan framgår, att våra fiskare äro allt för vårdslösa med utmärkning av sina fiskeredskap, de anse det vara alldeles nog blott de själva kunna hitta sina "vakare" och sålunda få fatt i sina redskap. Faran för översegling synes de icke ägna ens den ringaste tanke och om de någon gång tänker på den äro de allt för håglösa att göra något för att utmärka sina redskap på ett så tydligt sätt att de kunna observeras av främmande farkoster. Förty föreligger här ett verkligt

behov av lagstadgat påbud om fiskbragdars utmärkande vid dess hållande i fiske. Detta har förslagsställarna till det till riksdagen inlämnade förslag till Lag om fiske även hava fäst sig vid då de i sitt förslag infört följande.

"106 §.

Ej må någon med farkost överfara utom allmän farled utlagt fiskredskap, där det utvisas av tydligt märke. Såsom sådant märke anses i saltsjön mörk, styv flagga ej understigande trettio centimeter i kvadrat samt fäst å flöte som skjuter minst två meter över vattenytan, och under den mörka tiden av dygnet lykta med vitt ljus, samt i annat vatten flöte, uppstigande minst en meter ovan vattenytan.

Virkesflotte eller maskindriven farkost må ej gå närmare dylika redskap än femtio meter, där detta ej på grund av trång farled är oundvikligt.

Angående de ljussignaler som å fiskefartyg och fiskebåtar böra användas är särskilt stadgat."

Som ovan anförts anser jag i likhet med handelskammarens framställning, att på fiskets område nog föreligger ett behov om lagstadgande rörande utmärkning av fiskredskap i fiske. Men i anseer

de till att detta nu även upptagits i rikets lagstiftning anser jag att vi här på Åland skulle se tiden an, och låta riket komma först med den av alla efterlängtade lag om fiske, i stället för att vi då och då lappar upp den alldeles föråldrade fiskeristadgan, som blott några år efter sin tillblivelse av dåtida sakkunniga ansågs vara omöjlig."

Enär landskapsnämnden anser, att det föreligger ett verkligt behov av ett lagstadgat påbud om drivande fiskbragdars utmärkande, så att dyrbara fiskredskap i möjligaste mån skyddas för skadegörelse, har landskapsnämnden, oaktat en förnyelse av hela lagstiftningen om fiske förestår i riket och i närmaste framtid blir aktuell även i landskapet, beslutat nu föreslå antagande av en särskild landskapslag, så att en ordentlig utmärkning av drivande fiskredskap blir i lag påbjuden.

Hänvisande till förestående får landskapsnämnden vördsammast förelägga Landstinget till antagande nedanstående

L a n d s k a p s l a g

angående utmärkning av drivande fiskredskap.

I enlighet med Ålands landstings beslut stadgas.

Drivande linor och garn, vilka flyta på vattnet, skola utmär-

kas med käppflöten, mätande från vattenytan till toppen två meter och försedda i toppen med en fyrtio centimeter lång och trettio centimeter hög svart flagga. Flötena skola placeras på högst en kilometers avstånd från varandra. Redskapens bägge ändar skola utmärkas med flaggkäppar av samma höjd, försedda med två svarta flaggor, mätande fyrtio centimeter i längd och tjugo centimeter i höjd och anbragta på ett avstånd av trettio centimeter från varandra.

Under den mörka delen av dygnet skola drivgarnen alltid vara fästade vid fiskekutter, och varje nätlänga bör dessutom föra två på käppar anbragta lanternor med vitt ljus, en i längans ända och en i mitten.

Angående de ljussignaler, som å fiskefartyg och fiskebåtar böra användas, är särskilt stadgat.

Mariehamn den 9 november 1950.

På landskapsnämndens vägnar.

Lantråd

Viktor Strandfält

Viktor Strandfält.

Landskapssekreterare

Ch. Stormbom

Ch. Stormbom.